

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer I

1. Januar 1915

64. Aargang

Bannens Magt.

Tale, holdt af Præsident Anthon H. Lund den 4. Oktober 1914 i Tabernaklet i Salt Lake City umiddelbart efter, at Præsident Charles W. Penrose paa de forsamlende Titusinde Sidste-Dages Helliges Begne havde opsendt den tidligere i „Stjernen“ trykte Bon til Herren om at udvise Maade mod de krigsførende Nationer og tilstede, at Fredstilstande aiter maatte blive tilvejebragte i de Lande, hvor Krigens har raser og endnu raser.

„Og nu, sandelig siger jeg Eder, og hvad jeg siger til En, siger jeg til Alle: Værer ved godt Mod, Vørulille, thi jeg er midt iblandt Eder, og jeg har ikke forladt Eder; og forsaavidt som J have ydmhyget Eder for mig, ere Rigets Besignelser Eders. Ombinder Eders Lænder og værer aarvaagne og maadeholdne, idet J se hen til Menneskens Søns Tilkommelse; thi han kommer i den Stund, som J ikke mene. Beder altid, at J ikke ledes i Fristelse, at J kunne bestaa paa hans Tilkommeles-Dag, hvad enten i Liv eller Død. Saa ske det. Amen.“

(Værd. og Pagtenes Bog 61:36—39.)

Jeg har med Interesse fulgt Præsident Smiths Tale ved Mødets Begyndelse, og jeg haaber, at vi Alle erindre de Besæringer, han har givet os. Vi deltogte Alle med Præsident Penrose i den inderlige Bon til vor himmelske Fader om at udvise Maade mod sine Børn, som leve i de Lande af Verden, hvor Krigens raser.

Jeg agter højlig vor Nations Præsident paa Grund af hans Tro paa Vønnens Kraft, og fordi han har forordnet, at De forenede Staters Indbyggere i Dag skulle anraabe Gud om i sin Maade at tilvejebringe Fred i Europa og ethvert Sted paa Jordens, hvor der er Krig.

Seg tror paa Bønnens Kraft. Seg veed, at jeg taler til et Folk, hvis Bønner komme fra Hjertet, og som ofte have følt sig overbeviste om, at de ere blevne bønhørte, et Folk, som med Overbevisningens Styrke tro, at Gud lige saa vel hører Menneskenes Bønner i Dag, som han har gjort det tidligere.

Vi have i de hellige Skrifter, baade i Bibelen og i Mormons Bog, mange Beretninger nedstrevne om, at Gud hører Menneskenes Bønner. Fra Adam, den første, som opsendte Bønner til Herren, og ned gjennem Tiderne have vi mange historiske Meddelelser om, hvorledes Herren har laant Øre til Menneskenes ydmige Bønner. Forinden Adam samlede sine retsædige Esterkommere omkring sig i Adam-Ondi-Ahman Dalen, havde han lært dem angaaende den sande Gud og Bønnens Betydning, saa at de vidste, hvem de skulde bede til; og vi læse i Beretninger efter Syndflodens Dage om, at retsædige Mænd henvendte sig til deres himmelfste Fader i Bøn, og at han var naadig imod dem. Abraham, Gideon, David, Salomon, Profeterne, Alle bære Vidnesbyrd om Bønnens Værd. Niedens vor Frelser levede paa Jordens, indpræntede han dybt paa sine Tilhøreres Sind den store Betydning, som Bønnen havde; han vilde ofte fjerne sig fra sine Disciple og gaa op blandt de nærliggende Bjerge for at bede til Gud, eller med andre Ord, som det ogsaa er blevet udtrykt, samtale med Gud i Bønnen. Han følte Nødvendigheden af at modtage Hjælp fra sin Fader i Himmelten for at udføre den store Mission, som han skulde udføre her paa Jordens. Han lært sine Disciple, hvorledes de skulde bede. Han ønskede ikke, at de skulde fremføre mange Gjentagelser. Han formandede dem til ikke at bede for at blive ørede af Mennesker, men henvende sig i Ydmighed som Børn til deres Fader og bede om de Ting, som de trængte til.

Den sørlige Bøn: „Fader vor“, „Fader vor, Du, som er i Himmelten“ osv., der for Generationer har været en Rettesnor at bede efter, indeholder særdeles meget, som vækker til dyb og alvorlig Overvejelse, og denne Bøn er netop formet paa den ligefremme Maade, som Jesu ønskede, at vi skulde bede til ham paa: at vi ikke skulle benytte højtalingende, kunstlede Talemaader, men nærmest os ham, som et Barn nærmer sig sin Fader, og bede om netop det, vi trænge til. Jeg tror dog ikke, at Jesu Menning var, at vi altid skulde benytte denne Bønformular, men han fremragde denne Bøn for at give os et Eksempel paa forstandig Bøn og for at belære os om, at naar vi bede, bør vi bede paa en lignende, ligefrem Maade.

Bed en vis Lejlighed, da Jesus var sammen med sine Disciple, sagde han til dem: „Alt, hvad I bede Faderen om i mit Navn, skal han give Eder“. Hvilket herligt Øøste! Og jeg tror, at denne Forståelse ikke alene blev given til Disciplene, som omringede ham ved hin Lejlighed, men til Alle, som tro paa Guds Søn. Jeg tror ogsaa, at

naar vi henvende os til Faderen i Bon, veed han, førend vi bede ham om, hvad vi ønske, enten det vil blive til vort sande Gavn eller ikke; men ikke desmindre har han besalet os at bede til ham som Bon og aabne vores Hjarter for ham, som er alle gode Gavers Giver.

Da Jesus led dybe sjælelige Lidelser i Getsemane Have, bad han sin himmelske Fader om, hvis det var muligt, da at tage den „bitre Kop“ bort fra ham. Kunne Gud undres derover, naar Gud erindre, at han var i en saadan dyb Angst, at hans Sved faldt som Bloddraaber til Jordens. Men han tilføjede: „Ske ikke min, men din Willie“, og i disse Ord have vi et andet Eksempel til Esterlignelse med Hensyn til at bede, saa at vi, naar vi ønske et eller andet og tro, at det vil blive til vort Gavn, dog i al Ædmighed skulle underkaste os Faderens Willie og sige med Kristus, naar vi bede: „Ske ikke min, men din Willie“.

I Bonnen „Fadervor“, som Jesus lært sine Disciple, lagde han i Henhold til Ordlyden Estertryk paa det store Princip, at Gud er vor Fader, og at vi i vores Bonner skulle bede til ham som til en Fader. Vi tro, at Gud er vores Alanders Fader, og at vi i Virkeligheden som Folge deraf ere hans Bon. Idet Jesus lært os at tiltale Gud som vor Fader, var det ikke et blot „figurligt“ Navn, han lært os at benytte; men Ordet „Fader“, hvormed vi tiltale Gud, udtrykker, at han i Sandhed er vor himmelske Fader, ligesom han var hans Fader, nemlig vores Alanders Fader. Men kun Jesus var hans enbaarne Son, hvad Jesu Menneskevordelse eller Fødsel her paa Jordens angik. Apostelen Paulus siger, at Gud er vores Alanders Fader, og fordi vi vide dette, kunne vi henvende os til ham med Tillid, sikre paa, at han vil høre os, naar vi bede til ham, og stjænke os saadanne Gaver, som ville blive til vor Gavn og Besignelse.

I „Fadervor“, eller „Herrens Bon“, have vi lært at bede: „Helliget vorde dit Navn“, og idet vi bede denne Bon, skulle vi fast beslutte at holde vor himmelske Faders Navn helligt. Jeg haaber, at de Sidste-Dages Hellige ville erindre dette, og at noget saadant som at tage Herrens Navn forsængeligt ikke vil blive hørt fra deres Læber. Kirkens Medlemmer burde afholde sig fra alle upassende Talemaader, og Herrens Navn burde aldrig nævnes eller hentydes til uden med den største Ærefrygt, med den højeste Respekt.

Vi bede dernæst: „Til os komme dit Rige; ske din Willie som i Himmelens saaledes og paa Jordens“. — Vi skulle føge Guds Rige først af Alt; thi at være i Besiddelse af dette Riges Gaver er af uendelig større Vigtighed end at være i Besiddelse af jordiske Rigdomme. Naar vi overveje, hvorledes vi tænke os Tilstandene i Guds Rige, føle vi os overbeviste om, at en saadan Ting som Ulydighed ikke kan tænkes at gjøre sig gjældende blandt de Lykkelige, som dvæle der, og dette ikke paa Grund af, at de ere tvungne til at gjøre Guds Willie der,

RARE
1871

men som Følge af, at de ønske at lyde ham, og vide, at det er ret at gjøre dette, og at deres Lydighed bevirker, at de føle sig lykkelige. De, som nyde det salige Privilegium at bo hos Faderen, ville være dem, som have gaaet gjennem en Prøvestand og været tro, og som have været lydige oversor Herrens Bud; dem, som have lært at kjende Følgerne af Synd og Ulydighed, men som have fast besluttet at tjene Herren og holde hans Besalinger. Det er dem, som i deres Liv have bevist, at de kunne holde flige Beslutninger, og naar de indgaa i Guds Rige, vide de, at det, vor himmelske Fader ønsker, at de skulle udføre der, vil blive til deres eget Gode. Netop som Følge deraf vælge de at gjøre hans Billie der, og de fryde sig ved, at hans Billie sker.

Vi skulde, Enhver især af os, gjøre vor Indflydelse gjældende, saa at hans Billie kan ske paa Jordens, som den sker i Himmel. Vi skulde bemynte vor Handelsfrihed til at tjene Herren og bestandig vælge at tjene ham. Denne Fremgangsmåade vil bringe os den største Lyksalighed. Ingen sand Glæde kan blive deres, som overtræde Guds Besalinger; thi disse Besalinger ere netop givne, for at Menneskeslægten kan blive velsignet ved at adlyde dem. Enhver Besaling, som er given Menneskene af Herren, vil det være til vor Gavn og Velsignelse at adlyde, og de, som ikke ville adlyde Herrens Besalinger, maa tage Følgerne. Herrens Besalinger ere ikke vilkaarlige, lig en Tyrans, men de ere i Sandhed nøje overvejede og beregnede i alle Enkelheder til at blive til Velsignelse for alle Jordens Mennesker. Af denne Grund kunne vi af ganske Hjerte bede: „Ske din Billie som i Himmelnen saaledes og paa Jordens“.

Vi have i „Fadervor“ lært at bede om dagligt Brød, og vi se heraf, at det ikke alene er aandelige Gaver, vi tør bede vor himmelske Fader om, men tillige timelige; og i denne Bon om at give os vort daglige Brød indbefattes naturlig alle andre Ting vedrørende vor timelige Existens. Vi behøve lige saa lidt at frygte for at henvende os til Herren om at hjælpe os i timelige Forretningsanliggender, som vi behøve at frygte for at bede ham om at tildele os aandelige Velsignelser.

Vi bede i „Fadervor“: „Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vores Skyldnere“, eller tilgive vores Skyldnere. Hvor meget er der ikke indbefattet i denne Bon! Hvor meget vilde ikke dette bidrage til Fredens Gjenoprettelse blandt de krigsførende Magter, hvis vi vare villige til at tilgive hinanden og udvise fra vores Hjerter enhver Ting, som leder til Hat og til at huse bitre Følelser mod dem, som vi formene have fornærmet os. Vi have ingen Ret til at have vor Broder. Det er endog besalet os at elsker vores Fjender, en vanskelig Ting ganske ofte, men Jesus viste os Exemplet. Da vor Frelser hang paa Korsets Træ og led frygtelige Videsser, de værste, som romerst Øpfindsomhed kunde

paaſſore Nogen, bad han: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre!“ Burde vi ikke følge hans Eksempel? Lad os holde Fred imellem hinanden indbyrdes. Lad os ikke sagøge vore Brødre ved de civile Domstole. Lad os ikke hævne os for lidte Fornærmeder, men øge at blive forligte med dem, som have noget imod os; og hvis vi have noget imod vor Broder, lad os da erindre det dybe Princip, som er indeholdt i denne Bon, at ligesom vi haabe, at vor himmelske Fader, hvem vi skyldte saa meget, vil tilgive os, saaledes ville ogsaa vi tilgive vor Broder for, hvad han kan have forret sig imod os.

Vi bede ogsaa: „Led os ikke i Fristelse“, eller, som det hedder i den franske Bibel: „Forlad os ikke i Fristelse“. Denne Oversættelse fastrer maaske et klarere Lys over Meningen af denne specielle Bon. Vi bede Herren om ikke at forlade os eller lade os staa alene i Fristelsens Time. Hvis vi, Brødre og Søstre, vide, at vi ere svage i nogensomhelst Henseende, lad os da undgaa at øge flige Steder, hvor vi kunne møde Fristelser, som det maaske er haardt for os at modstaa, hvis Nogen eller Noget frister os til at gjøre, hvad der strider imod Guds Bud. Grindrer, at de største Belsignelser ere lovede til dem, som overvinde Fristelser af forskjellig Slags. Naar vi ydmygt bede til Herren om ikke at lade os blive ledet ind i Fristelse, lad os da tage den faste Beslutning ikke at nære syndige og urene tanker, men sky alt det Onde og sky ethvert Sted, hvor vi kunne blive utsatte for Fristelser; da vil Herren hjælpe os til at overvinde enhver ond Tilbøjelighed.

„Herrens Bon“ ender med disse ydmyge Tilbedelses- og Lovprisningsord: „Thi dit er Riget, Magten og Gren i al Evighed“. Lad os betragte „Fadervor“ som en Bon, der lærer os sand Gudsdyrkelse. Vi komme sammen for at tilbede Herren og blive opbyggede saa vel ved Bon som ved Prædiken, Lovprisning og ved at synde inspirerede Sange. Vi elsker og tilbede ham, som er vor Skaber og vor Fader. Vi vide, at han er algod, alvis og almægtig og tilkommer al Prism, og vi fryde os ved Løftet, han har givet os, at han vil bønöhøre vores Bonner.

Jeg føler mig meget førgmodig, naar jeg overvejer Tilslandene, som herstår blandt de krigsførende Nationer. Skjønt vi have imødeset den Tid, da Krigen skulde blive udøst over alle Nationer, saa føle vi dog nu, da den er for Døren, Træng til at bede den Almægtige om at utsætte den og standse den, hvor den raser, saa at den lidende Menneskehed atter kan faa Fred. Naar vi tænke tilbage paa de blomstrende industrielle Forhold i Belgien, Tyskland og Frankrig for kort Tid siden, da Fabrikerne var i travl Virksomhed, og vi dervedt tænke paa de mange Millions af flittige Arbejdere paa Haandens og Landens Omraade i Rusland og de øvrige krigsførende Lande, Fædre og Sønner, som nu i Stedet for at være producerende ere i Krig og kjæmpe mod hinanden paa den frygteligste og blodigste Maade, som Historien beretter

om, da grue vi med Rette. Vi rygte uvilkaarlig ved at læse om det frygtelige Menneskeslagteri, og den Elendighed, som Krigen medfører derved, at Tusinder og alter Tusinder blive Enker, og mangfoldige Børn komme til at staa faderløse, foruden mangfoldige andre frygtelige Folger. Bore Hjerter række ud mod dem i dybeste Sympathi, og vi føle Trang til at deltage i en Bon som den, der blev opsendt til Maadens Throne af Broder Peurøje, at Herren vil være naadig mod dem.

Maa den Dag snart komme, da Fred skal herske paa Jorden og Tusindaarsriget begynde, da Englenes Forudsigelse ved Kristi Fødsel vil blive opfyldt, at der skal blive Fred paa Jorden og Herren finde Velbehag i Menneskene.

Jeg beder, at vi maa være forberedte herpaa, og at Herren vil velsigne de Sidste Dages Hellige og velsigne denne Nations Vedere, at de maa have Visdom til at undgaa enhver Forvikling med fremmede Nationer, saa at der vedblivende maa være Fred i Landet. Jeg beder derom i Jesu Kristi Navn. Amen.

Den sande Kjærligheds Utringsformer.

Frit efter Maria Y. Dougall i »Young Woman's Journal«.

Bad os elske alle Mennesker; lad os være gode og venlige mod Alle. Dette er den gyldne Vej til Lykke og Fred. Jagttag denne ideale Leveregel, og din Vej gjennem Livet vil blive bestroet med Roser, hvis hndige Duft frøder Hjertet.

Den Kjærlighed, som rækker ud til Alle, er ikke en Kjærlighed af selvist Natur, men en Kjærlighed, som vil bringe Øfre for ethvert Menneske paa Jorden, i Modsetning til Egenkjærligheden, der ingen Hensyn tager til Andre. Den giver sig Udslag i gode Gjerninger i enhver Retning, venlige Ord, Smaatjenester, en hjælpende Haand, hvor større Tjenester ikke kunne ydes. En saadan Kjærlighed er i Sandhed øgte, og den er i Virkeligheden den største Magt i Verden. Den, som elsker mest i denne Ordets sande Betydning, vil udføre det mest til Gavn for sig selv og Andre. Grunden hertil ligger i den Kjendsgjerning, at hvor en stor Kjærlighed er udvist, vil alt det største og guddommelige i Menneskets Natur give sig herligt Udtryk. At sige, at den, som værer den største Interesse for Menneskenes Velfærd og udviser den største Gavmildhed, derved tillige fremmer sine egne Interesser mest, kunde maaske synes en Modsigelse, men ved en nojere Overvejelse vil Sandheden af denne Baastand indses og indrømmes; og denne Kjendsgjerning bekræfter uden Modsigelse, at hver, som skjærer Verden det bedste, han eller hun kan meddele Verden, vil usravigelig før eller senere saa tilbage fra Verden det bedste, som Verden er i Besiddelse af.

Tillad aldrig Dig selv at sige, at Du ikke kan elske Enhver, som lever. Det er vor Pligt at elske Alle i den Grad, som de ere modtagelige for vor Sympathi. Vi maa huske, at vi alle ere Guds Børn, hvad Alanden, som dvæler i Legemet, angaar. Han er vor himmelske Fader. Siig, at Du elsker Alt i Livet, som er værd at elske. Meen det, og Du vil finde Dig selv udøvende Kjærlighedens ødle Gjerninger til enhver Tid.

Ere vi i Besiddelse af denne større Kjærlighed, vil vort Sind være oplyst, og nyt Liv vil tilflyde enhver Fiber i vor aandelige og fysiske Konstitution; vor Byrde i Livet vil blive lettere for os at bære; vor hele Tilværelse vil blive sjønnere. Vi ville, med andre Ord, ikke føle Trykket af Livets Byrder nær saa meget. Hvor der er Kjærlighed i vort Sind, fjernes fuldstændig al upassende Brede, alt Had, Hævnfølelse og Uwillie mod vore Medmennesker, og dette er en Sag af stor Viglighed; thi ingen Mand eller Kvinde kan leve et Liv som en sand Sidste-Dages Hellig, hvis hans eller hendes Sind er opfyldt af Hævnfølelse af nogen Slags eller Modføleller, som ikke burde eksistere. Viis mig et Menneske, som har et elskværdigt Temperament, hvis Hjerte er fuldt af Kjærlighed og Godhed, og Du har viist mig et Menneske, som ejer uendelig meget mere end hele Løs af Guld. Vi udfinde Alle, at dette er Sandhed, og vi forstaa tilfulde, at f. Ex. unge Mennesker, hvis Hjerter ere fyldte af sympathiserende Kjærlighed, i Virkeligheden have gjort et langt Skridt fremad med亨syn til det Fdeales Virke-liggjørelse i Livet, at de med andre Ord have Forudsætningerne for at leve et i Sandhed nyttigt og velsignelserbringende Menneskeliv.

Denne Udtalelse er ikke smukke Ord alene, men en nøjagtig psykologisk Kjendsgjerning. Hvis vi virke i Overensstemmelse med det her fremsatte Princip vedrørende Kjærlighedens Væsen og lade vor Kjærlighed have et sligt universalt Omsang, ville vi som Individuer stride fremad i aandelig Livsstyrke og fremad mod Fuldkommenhedens Maal. Naar vi vide, at vi bør udføre en eller anden Ting i Livet, maa vi gaa frem og udføre den; thi kun derved kunne vi bevare en god Samvittighed. Vore Hensigter burde stedse være at gjøre al den Nytte, vi kunne; og Intet kan fremme slige ideale Hensigters Gjennemførelse mere grundigt eller udførligt end dette at være i Besiddelse af den altomfattende Kjærlighed, som udvikles i vort Sind, naar vi adlyde vor himmelske Faders Befalinger. Ere vi i Besiddelse af denne altomfattende Kjærlighed, ville vore Tanker være klare; selv det mindste Ukrudt kan da ikke voge i Sindets Tankehove, og vi ville være i Stand til at bidrage en betydningsfuld Skjærv til Menneskesamfundets Lyk-saliggjørelse.

Fredag den 1. Januar 1915.

Tanker ved Mars Skiftet.

„Tiden som en Drøm forsvinder,
Vore Dage fly;
Maaneder lig Uger rinder,
Aar, de komme ny.“

Aun Grindringen er tilbage om det henrundne Aar, som nu har faaet Blads blandt sine Førgjøngere, der svandt bort som en Drøm. Hvor findes imidlertid det Menneske, som selv med det haardeste Hjerte kan skue tilbage paa Aaret 1914 uden at yntes over og begraede de Tildragesser, som Krigen, der vedblivende raser, har medført. Mere end nogensinde før i vor Tid kan der siges: „Fred er taget bort fra Jorden“. Bed kun for et Øjeblik at dvæle ved de Grusomheder, som have fundet Sted, vil Sorgen forsøges i et allerede betynget Hjerte, og Mange, som betragte Stillingen, ville udtryde: „Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa? Forladt i Sorg jeg her maa staa. Mit Bennetal for Sværdet faldt, og Blodet flyder overalt“. Krigens mangfoldige Rædsler i Europa have klædt hele den civiliserede Verden i et Sørgeslør, og ethvert følsomt Hjerte er stemt til Medsyn for dem, som ere ramte af Ulykvens svieende og dødbringende Pil; det gjør nemlig Intet til Sagen, hvilken Nationalitet det gjælder, estersom de alle ere Børn af den samme evige Fader. Uagtet mange af dem ere afvegne fra den sande og levende Gud, idet de have forvildet sig fra Sandhedens Vej og vandre igjennem gosde Ørkener, men ikke kjende Herrens Vej, saa ere de dog Alle Mennesker og behøve Sympathi og Medfølelse, da Mange lide uforstyrdt.

Den store Profet Esaias, hvem Herren ved saa mange Lejligheder lod skue ind i Fremtiden, saa' uden Twivl ogsaa denne Dag og dens Rædsler; thi han figer: „De have overtraadt Love, forandret Skifte og gjort den evige Vagt til Intet. Dersor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa bøde; dersor henvinde de, som bo i Landet, og der bliver saa Mennesker tilovers.“ Gud, som i sin uendelige Visdom har sendt sine Børn til Jorden for at gjennemgaa en Prøvelsesstand, i hvilken de have Lejlighed til at smage det både saavel som det bitre, Glæde saavel som Sorg, saaledes at de, naar Skolen her i den lave Dal er omme, kun skue Glæden, der venter dem hisset, har paa samme Tid begavet sine Børn med Hornust og fri Villie samt Ret til at benytte den enten til at gjøre Godt eller Ondt. Mange benytte Friheden til det Onde, og dersor er Jorden besmittet og plettet med Blod, me-

dens Tusinder sulle i Sorg og Kummer. Men Han, som Dommen hører til, vil i sin egen Tid enten belønne eller straffe Enhver efter de udførte Gjerninger, hvad enten disse ere gode eller onde. Begivenhederne, som nu finde Sted, ere lig Fingerpeg henimod Mesterens andet og herlige Komme. Figentræet har begyndt at skyde ud, og Sommeren er nær. „Paa hin Dag, siger Mesteren, skal der høres om Krigs, og Rygter om Krigs, og hele Jordens skal være i Bevægelse, og Menneskenes Hjerter skulle forsmægte“. O, Menneske! Hvilke mere sikre Tegn kan der forlanges end det, der nu finder Sted? Samtidig hermed forkyndes det fra Himlen gjengivne Evangelium til et Vidnesbyrd for alle Folk, før Enden kommer. Vi bede derfor alle Mennesker i disse nordlige Lande at give Agt herpaa; thi et Lys er tændt paa Jordens blandt dem, som sidde i Mørke, og dette Lys er Evangeliets frelsende Budstab, som i denne Tid og Slægt er kommet fra Hærighedens høje Regioner til Jordens lave Zoner. Som Sendebud i Kristi Sted have vi Intet at skjule, men frembare det Vidnesbyrd til Alle, baade Høje og Lave, Rige og Fattige, at vi vide, at Gud har talt fra det Høje, at Engle have besøgt vor Jord, og at Kristi sande Kirke atter er oprettet i sin tidligere Orden med de samme Embedsmænd, som sandtes i den oprindelige Kristi Kirke, nemlig Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Værere. For at blive Medlem i denne Kirke bør man øve Tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Helligaand. Menneskene maa omvende sig fra deres Synder og blive døbte med Begravelshens Daab i Vand til Syndernes Forladelse, der efter modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og siden vandre et nyt og helligt Levnet, uden hvilket Ingen kan blive frelst i Guds Rige. Dette Vidnesbyrd vil maasse lyde strengt for Nogle, men det kan ikke bevæge os til at forandre vor Erklæring. Vi ere ikke lejede til at forsøre denne Sag, men vi ere Mænd, som i mange Aar have prøvet Lærdommen, og vi kunne af voit hele Hjertes Overbevisning bevidne, at den er af Gud og ikke af Mennesker; „thi til os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder.“ (1. Kor. 1 : 10.)

Idet vi skue tilbage paa Stillingen i de skandinaviske Lande, have vi kun Grund til at takke og priise Gud, som i sin Maade indtil denne Dag har bevaret dem fra at deltage i det frygtelige Blodbad. Alligevel have de nordiske Lande i flere Henseender følt Trykket af Krigens mange Skvaler, idet deres Handel og Industri i flere Henseender er blevet hæmmet, hvorved store finansielle Værdier ere gaaede tabt og stor Arbejdsløshed forårsaget, ligesom Prisen paa Levnetsmidler er blevet forhøjet; Søfarten, som i væsentlig Grad er disse Landes Enhvervskilde, har lidt et føleligt Tryk, da flere af disse Landes Handelsstibe ere gaaede under ved at støde paa Søminer, som ere udlagte

af en eller anden krigssørende Magt, og store Værdier ere paa denne Maade tabte, medens samtidig mange Sømænd have fundet en vaad og ensom Grav. Regjeringerne i de skandinaviske Lande samt det hele Folk fortjener dog efter vort Skjøn Tak og Ære for den Venlighedsomhed, der er lagt for Dagen, og for den Gavnildhed, der er udvist i Retning af at hindre Nøden og bevare den indbyrdes Fred og Enighed, der synes at voxe blandt Nordens Folk. Sammenkomsten af Nordens tre Monarker, som fandt Sted i Malmö, Sverige, vandt overalt de tre Brødrefolks Bisald; man betragter Mødet som et Udtysk for føelles fredelige Bestræbelser og som et godt VarSEL om Sammenhold og vedvarende Fred i Norden, hvorfra saa mange føelles økonomiske og sociale Interesser afhænge.

Bed at stue tilbage paa Missionsmarken i Danmark og Norge i det svundne Åar have vi fun Grund til at takke Gud for den Fremgang, Evangeliet har haft trods det store Tab, som Missionen har lidt ved, at de fleste af Ældsterne blev kaledte bort fra disse Lande som Følge af Krigen. Bed Guds Hjælp og Ældsternes utrættelige Virksomhed ere flere blevne tillagte Kirken ved Daab. Det tør haabes, at den ringe Hjælp, som vi have haft, samt de bevegede urolige Tider maa blive taget i Betragtning, naar en Sammenligning gjøres med andre og mere velsignelsesrige Missionsaar i disse nordiske Lande. Vi have i flere Henseender mødt mange Besværigheder i disse urolige Tider. Mange af de Helliges Hjerter blev opfylde af inderlig Sorg, og Unge og Gamle toge en vemodig Udsked med Ældsterne, da det forlangtes, at disse skulde forlade deres Arbejdsmarker; vore bortdragne Brødres Sympathi for de Hellige, som stode tilbage paa Bryggen, kunde ikke stjules, og dette bragte en vemodig Stemning over Alle. Trods disse Tab ere saavel de førstjellige Konferencer som de enkelte Grene endnu i god Forfatning. Og de fleste Tilfælde staa de for Grenenes Bedkommende under Vedelse af gode lokale Ældster, hvem saavel vi som de Hellige skyldte vor Tak for den os ydede Hjælp i Året 1914.

Med en fast Tro og Overbevisning om „Mormonismens“ Guddommelighed og med Tanken henvendt paa Horjættelsen om dens Fremgang vende vi nu Blikket mod Året 1915. Nagtet det er skjult for os, hvad det kommende Åar bører i sit Skjød, hilse vi det hjerteligt Velkommen. Maa Gud velsigne Zions Sag og enhver af Kirkens ledende Mænd. Maa Værket stride frem i disse nordlige Lande, og Daagen snart oprinde, da flere Arbejdere kunne sendes til denne Del af Herrens Tinggaard. Maa Gud velsigne det adspredte Israel samt alle ødle og sandhedssøgende Mennesker. Maa Kongerne og andre ledende Mænd i disse Lande besidde Visdom til at lede Rigernes Unliggender, saa at Fred og Fremgang maa blive alle oprigtige Mennesker til Del.

Alle vore Brødre, som holde Præstedømmet, samt alle de Hellige i den skandinaviske Mission ville vi bede stedse at have i Minde, at vort

fælles Valgsprog er: „Fremad! fremad til Sejr! fremad, indtil vi skulle mødes ved Lammets Bryllupsfest i vor Faders Rige!“

Med disse Betragtninger ønske vi Alle et godt og glædeligt Nytaar!

Eders Broder i Kristo

Hans G. Christiansen.

Missionsngheder.

Profeten Joseph Smiths Fødselsdag den 23. December 1805 mindeedes ved den offentlige Gudstjeneste paa Forsamlingshalen i København samme Dags Aften ved Taler og Sange svarende til Lejligheden.

Amt Missionshus indviet. Det er med udelst Glæde, at Kirkens Medlemmer læse om Indvielsen af nye Forsamlingshuse, og det vil være af speciel Interesse for de Hellige i Danmark og Norge at høre, at et nyt og særdeles smukt Forsamlingshus blev indviet i Independence, Missouri, Søndagen den 22. November af Præsident Joseph F. Smith. Independence er, som bekjendt, en By, der i Hensholt til Herrens Forøttelser har de herligste Fremtidssudsigter som et fremtidigt Midtpunktssted for Zionsværket, Herren har paabeqnydt. Byen er „Stedet for Zions Stad“, og Stedet, hvor et herligt Tempel skal blive bygget i en nær Fremtid, et Tempel og en Stad, der vil blive al Jordens Fryd gjennem det tusindårige Rige og derefter.

Jubielshøjtidelighederne overværedes af flere af Kirkens Generalautoriteter og tilreichende Missionspræsidenter foruden de stedlige virkende Eldster. Mange af Byens Befolning, som ikke ere Medlemmer af Kirken, overværede Møderne, der blev afholdte, og lyttede med dyb Interesse til Talerne.

Det var med rørte Hølelser, men samtidig med Haab i Hjertet angaaende Zions Fremtid, at de Forsamlede lyttede til de inspirerede Taler med Hensyn til Herrens Handlemaade med de Hellige i forrige kritiske Stunder og den herlige Fremtid, vi gif i Møde, ledet ved Herrens mægtige Hånd.

Kirken ejer et stort Trykkeri i Independence, hvor det ypperlige Missionsskrift »Liahona« og andre Bøger og Skrifter tryffes.

Præsident Joseph F. Smith med Selskab overværer Konferencen i Jacksonville, Florida. Præsidenterne Joseph F. Smith og Charles W. Penrose talte til en stor Forsamling af Hellige og Fremmede i en stor Foredragssal i Jacksonville Søndagen den 29. November. Deres Bidnesbyrd angaaende Sandheden af de Lærdomme, vi forlynde, blev hørt med stor Interesse, ikke alene af de Hellige, men af de mange Besøgende, som ikke tilhørte Kirken. Ved Møderne i vort stedlige Kirke-

kapel talte blandt andre Brødrene George Albert Smith og Joseph F. Smith, jun., af de tolv Apostles' Korum, Kirkens præsiderende Bisshop, Charles W. Nibley, samt Søstrene Smith, Penrose og Nibley.

Missionspræsident H. J. Christiansen afrejste den 28. December til Norge paa en Missionsrejse og vil paa Tilbagerejsen besøge Aalborg og Narhns Konference.

Eldste John S. Hansen, „Stjernen“'s tidligere Redaktionssekretær, er ankommen til sit Hjem i Salt Lake City og blev lige efter Hjemkomsten udnevnt til Højsaadsmedlem i Granite Stav.

Juleskibet fra Amerika. Indsamlingen i Amerika af „Julegaver til de krigsførende Landes Børn“, væsentligst gjennem Staterne (De forenede Staters) Skolebørn, store og små, indbragte saa store Opdrag af Beklædningsgjenstande og Legetøj, at Værdien ansættes til 12 Millioner Kroner. Alle Børnene i Amerika gav gratis Transport, og Præsident Wilson stillede Skibet „Jason“ til Raadighed. Et fligt Juleskib har aldrig før krydset Vandene. Skibet blev modtaget med store Ovationer i de europæiske Havnbyer, hvor Børnene udlosedes.

De krigsførende Lande have i over 1000 Aar prælet af at være „Kristne“, og saavel den katolske Kirkes som de andre Kirkesamfunds Præster have hver Jul fremholdt for Folkene Kristenhedsidealet: „Fred paa Jordens og i Menneskene en Velbehagelighed“, og dog flagte de hinanden en masse i dette Herrens Aar 1914! — Hvor utaknemlige ere dog ikke Menneskenes Børn! Hvor lidet søger de ikke at komme i Besiddelse af Kristi sande Evangeliums Gaver og Præster, saa at Menneskehedens Kerkejende Djævelen og alle onde Magter ikke kunde forstyrre Freden eller forhindre Verdensudviklingen!

Aftalelser af tidligere Kirkeledere.

Vi behøve ikke at være sangviniske med Hensyn til, at Jordens Indvæneres Øjne ville blive aabnede, saa de ville se og forstaa de samfundsomvæltende Begivenheder, som finde Sted omkring dem i Verden; thi et af Tegnene i de sidste Dage skalde være, at Folket vilde være blindt med Hensyn til aandelige Ting. De have Øjne, men se ikke; Øren, men høre ikke; Hjerter, men ville ikke forstaa. Hvis dette var sandt paa Kristi Tid med Hensyn til Jøderne, er det dobbelt sandt nu med Hensyn til de Nationer, som vi ere bekjendte med. (Jedediah M. Grant.)

Bidnesbyrd af Præsident Lorenzo Snow med Hensyn til Gudommeligheden af Evangeliet, vi sørkynde:

„Jeg bevidner for denne Førsamling (en Førsamling, han talte til i Aaret 1872), ligesom jeg har bevidnet for Besøkningen i Unionens forstjellige Stater, og i England, Irland, Skotland, Wales, Italien, Schweiz og Frankrig, at Gud den almægtige, formedelst min Ydighed til Jesu Kristi Evangeliums Bud, har aabenbaret til mig paa en Maade, som ikke kan misforstaas, at dette Sidste Dages Værk er Herrens Værk, at vi have hans Evangelium, og at dette Værk er Begyndelsen til hans Kongeriges Oprettelse, som Daniel profeterede om skal blive oprettet i de sidste Dage. Jeg profeterer, at hvilken som helst Mand, som vil ydmyge sig selv for Herren i barnlig Oprigtighed og blive døbt af Herrens bemyndigede Præstedømme, skal modtage den Helligaand, som skal lede ham ind i al Sandhed og vise ham tilkommende Ting. Han skal modtage Kundstab i sin Sjæl fra Gud, at hans Rige er blevet oprettet i disse „sidste Dage“, og at det aldrig skal blive nedkastet, ikke heller blive givet til et andet Folk“. . . . „Og jeg siger, som Apostelen Paulus sagde, at jeg modtog ikke dette Evangelium fra noget Menneske, men jeg modtog det formedelst Åbningbaring fra Gud. Jeg siger, at hvilken som helst Person, der vil ydmyge sig selv for Gud og blive døbt i Vand efter at have omvendt sig, skal modtage den Helligaand gjennem Haandspaalæggelse af Herrens bemyndigede Præstedømme. Kan jeg, foruden Gud, give ham Syndernes Forladelse eller give ham den Helligaand? Nej! Jeg nedskærer ham simpelthen i Vandet paa den besalede Maade for at døbe ham; jeg lægger simpelthen mine Hænder paa hans Hoved paa den besalede Maade for at besegle den Helligaands Gave paa hans Hoved, og da vil Herren anerkjende min Handling, tilgive Vedkommende sine Synder og skænke Kraften, skænke Vedkommende den Helligaands Gave. Dette er Evangeliets klare Bud.

Tal om at udrydde dette „Rige“, om at udrydde Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige! Læg Planer her; læg Planer der! I Regjeringer, bentt ethvert Lovgivningsfis, I kjende, for at udrydde dette Værk. Vil det lykkes Eder? Nej og atter nej! I kunde lige saa godt forsøge at plukke Stjernerne fra Firmamentet eller standse Sol og Maane i deres Bevægelser i Himmelrummet! At standse dette Værk vil ingen Magt under Himlen kunne; thi Evangeliets Kræfter ere gjengivne for aldrig mere at blive borttagne fra Jorden; saaledes har den almægtige Gud i sin Visdom anordnet det. Jeg vil tilraade ethvert Menneske, som ønsker at udøkke sin Haand for at undertrykke dette Værk, at overveje Sagen nærmere. Læs den skrædder Gamaliels Raad til Jødepræsterne paa Apostlenes Tid, og overvej, før I handle. Gamaliel sagde om Evangeliets Værk i hine Dage: . . . „Om dette Værk er af Menneskene, bliver det til Intet, men er det af Gud, kunne I ikke forstyrre det. Lad Eder dog ikke findes som dem, der endog ville stride mod Gud.“ (Ap. Gj. 5—38 : 39.)

»Liahona».

Religiousfilosofi.

Vor Aaland og vor Legeme.
Udtalelser af Brigham Young.

„Jere bekjendte med, at Mange tænke, at Djævelen har Herredømme over baade Legemet og Aanden. Jeg ønsker at fortælle Eder, at han har ikke anden Magt over Mennesket end den, han kan fåa ved, at Legemet med sine Lidenskaber kommer til at beherste Aanden i Mennesket, og ved at Mennesket giver efter for det Onedes Indflydelse. Den Aand, som Herren lader tage Bolig i det legemlige Hylster, bliver diktet af Herren den Almægtige. Aanden og Legemet ere forenede, for at Aanden kan have en Bolig at virke igennem, og tilført med et herliggjort Legeme blive opføjet. Aanden er influeret af Legemet og Legemet af Aanden. Aanden er i Begyndelsen ren og under speciel Kontrol og Indflydelse af Herren, men Legemet er af Jordens og er underkastet Djævelens Magt i en høj Grad og hele den faldne Naturs Magt og Indflydelse, som følge af det oprindelige Syndefald, som medførte, at „Døden trængte igennem til alle Mennesker, idet de syndede alle“. Om Aanden giver efter for de legemlige Tilbøjeligheder til at synde, saar Djævelen Magt over saa vel Aanden som Legemet hos et saadant Menneske, og det taber begge. Grindrer, Brødre og Søstre, enhver af Eder, at naar J blive fristede i eders Hjerter til at gjøre det Onde, det ster formedelst eller gjennem den legemlige Organisation. Naar J ere fristede og, uden at J egentlig ville det, gjøre, hvad der ved nøjere Overvejelse ses at være i Uoverensstemmelse med ethiske Principer, saa husk, at Fristelserne netop blev „Fristelser“ paa Grund af „Legemets Svagheder“ og Tilbøjeligheder, ofte paa Grund af „daarlige Baner“, uethiske Handlinger, ofte halvt ubevidst udførte af den i Legemet iboende Aand; paa Grund af Banen, „den anden Natur“ — paa Grund af „Banemagten“. Vi se derfor Nødvendigheden af at være „vaagne“ og stedse staar paa Vagt overfor Kjødets Fristelser. Naar Lidenskaberne brænde i eders Hjerter, da husk, at det er absolut nødvendigt, at de legemlige Funktioner ikke blive givne frit Spillerum, men at de kontrolleres af Aanden. Lad stedse den tænkende Aand, Aanden, som overvejer, tage Ledelsen. Om J gjøre dette, vil jeg love Eder, at J ville overvinde alt det Onde og erholde det evige Liv. Men Mange, desværre, lade onde Tilbøjeligheder og kjødelige Baner løbe af med „Aanden“, lade Legemet overvinde „Aanden“, i Stedet for Aanden „Legemet“, og gaa Glip af Frelsen i Guds Rige“.

»Liahona«.

Den katholske Kirke i Mexico.

Paven har sendt et Hyrdebrev til Ærkebiskoppen over Mexico og trøstet ham og det katholske Præstestab i dette af Krig saa haardt hærgede Land som Folge af den bedrøvelige Stilling, de ere bragte i, da næsten Alle ere bortdrevne fra deres Pastorater og Birkefredse.

Pave Benedict opmuntrer Præstestabet til at haabe paa en bedre Trenitid og siger, at han føjer sine Bønner til deres for „den katholske Kirkes og Retsfærdighedens Sejr“. Han sender Præstestabet Penge til Hjælp for saadanne Præster, som staa uden Midler, saa vel som for Kirkemedlemmer, som ere drevne fra deres Hjem. Han beklager, at han ikke er i Stand til at sende mere, end han gjør.

Rapporterne angaaende den katholske Kirkes Stilling i Mexico, som ere modtagne af Vatikanet i Rom, skildre Stillingen som sorgelig. Disse Rapporter berette om Præster, som ere blevne fordrevne fra deres Pastorater og have maattet flygte henholdsvis til Vera Cruz og De forenede Stater. Beretningerne sige, at „hellige Krucifixer“ ere blevne brudte og traadte paa, og at Kirkebygninger have været benyttede til Indkvartering for Soldater samt som Stalde og Danjesale.

De mexicanske Vedere have lige saa lidt som Pøbelhobene undladt at forfolge Kirken. General Villa gav Ordre til at hænge flere Jesuit-Munke, og General Carranza konfiskerede Kirkeejendomme.

Rapporterne indeholde en lang Liste af Fornærmelser overfor Kirken. Blandt andet havde man raabt: „Ned med Paven!“

Som bekjendt er Befolningen i Mexico meget blandet, og det vil vare lang Tid, inden Befolningen i dette udstrakte Land med Hensyn til Skoledannelse kan komme til at maale sig nogenlunde med Republikken mod Nord, De forenede Stater, selv om varig Fred bliver oprettet i dette forøvrigt meget interessante Land.

Fredsbewægelsen.

Vi heulede de Sidste-Dages Helliges Opmærksomhed paa en Udtalelse af Præsident Joseph F. Smith angaaende hans Opfattelse af Spørgsmaalet om Dannelsen af en international Komitee, hvis Opgave det skalde være at virke for, at Krigens blev standset og Verdensfreden sikret.

Paa Forespørgsel fra Redaktøren af »Los Angeles Examiner«, hvorledes han sinnedde sig til dette Spørgsmaal, svarede han:

„Enhver praktisk Bevægelse for at indsøre Fredsstilstande, saavel stedlige som universale, enhver Bevægelse, der efter al Sandsynlighed vil have Bethydning for Løsningen af dette Spørgsmaal, har den moraliske Understøttelse af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Valget

af Repræsentanter til nu at forelægge Europas Nationer Sagen vedrørende Verdensfreden kræver en meget omhyggelig Overvejelse og er afhængig af alvorlige Hensyn af forskellig Natur, ogsaa vedrørende Nationernes og Individernes Ret til at beskytte sig og forsvarer sig imod ulovlige og uretsfærdige Angreb, i værste Tilfælde endog ved Væbenmagt. Krig maa beklages, og Skridt til at forebygge Krig eller afvende dens Folger burde støttes paa enhver Maade indenfor Retsfærdighedens afstukne Grænser, medens der indrømmedes Nationer og Individer Selvbeskyttelsesret. En Fredsvirkomhed, som omfatter hele Verden, fortjener vor Opmærksomhed og bør støttes af enhver religiøs Institution, der saavel i Handling som i Theori anerkjender menneskelige og nationale Heltigheder."

Joseph F. Smith,

Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Dødsfald.

Broder Christian Peter Tolbøe, som tidligere boede i Sandy, døde den 24. November i Frisco, Utah. Han var født i Danmark den 10. Oktober 1835, giftede sig med Dorthe Marie Sommerseldt i 1869. De kom til Utah i 1887. Hans Hustru døde i 1901. Fem Sønner og en Datter efterleve deres Fader, som blev begravet paa Sandy Kirkegaard.

Kortfattet Kirkehistorie.

Vi anbefale vore Søskende og Venner at kjøbe „Kortfattet Kirkehistorie af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ af Historiestrriver Andrew Jensen. Vore „Trosartikler“, skrevne af Profeten Joseph Smith, ere tilføjede. Kun 15 Øre.

— En forstandig Mand spørger og tugter ikke sit Legeme, som Hinduerne „hellige Mænd“ gjøre, men han plejer sit Legeme vel, saa at han kan være i Stand til i Modsetning til Hinduen at udøre et samfundsgavnligt Arbejde.

Inndhold:

Bønnens Magt.....	1	Udtalesser af tidligere Kirkeledere ..	12
Den jønde Kjærligheds Ætringsform	6	Religionsfilosofi	14
Redaktionelt:		Den katolske Kirke i Mexico	15
Tanker ved Årsstiftet	8	Fredsbevægelsen	15
Missionærheder.....	11	Dødsfald	16
		Kortfattet Kirkehistorie.....	16

Afdgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen.)